

SENTÈNCIA

Magistrats Srs.

Josep M. PIJUAN CANADELL)

Jean-Marie FERRANDEZ)

Concepció BARON MORA)

A la vila d'Andorra la Vella, als vint-i-tres de febrer del dos mil u.

VIST en judici oral i públic pel Molt Il·lustre Tribunal de Corts, la causa núm. 91-3/00, seguida pel presumpte delictes d'assassinat contra **D. L. A.**, de nacionalitat espanyola, nascut a Santa Coloma de Gramanet (Barcelona-Espanya) el dia 19 de setembre de 1977, fill de Domingo i de Francisca, solter; pres per raó d'aquesta causa des del dia 14 d'abril de 2000; defensat pel Lletrat Sr. Manuel Maria Pujadas i Domingo; i contra **S. R. L.**, de nacionalitat espanyola, nascut a Terrassa (Barcelona-Espanya) el dia 9 de desembre de 1979, fill de Eduard i de Maria Teresa, solter, pres per raó d'aquesta causa des del dia 16 d'abril de 2000; defensat pel Lletrat Sr. Joan Miquel Casajuana; havent sigut part acusadora el Ministeri Fiscal representat per la Sra. Assumpta Pujol Ribera, acusador particular el Lletrat Sr. Jesús Jiménez en representació dels Srs. G. D. P., M. E. D. R. R., N. R. D. A. i del menor I. D. R.; i actuant de Ponent el Magistrat Sr. Jean-Marie Ferrandez, havent

estat delegat pel Tribunal com a Ponent de la redacció de la sentència el Magistrat Sr. Josep-Maria Pijuan Canadell.

RESULTANT: són fets provats i així es declara que els acusats D. L. A., nascut el dia 19 de setembre de 1977, i S. R. L., nascut el dia 9 de desembre de 1979, ambdós de nacionalitat espanyola i sense antecedents penals, es trobaren vers les 15:30 hores del dia 13 d'abril del 2000 i passaren junts tota la tarda i nit, acudint a diversos locals de diversió on consumiren algunes begudes alcohòliques, en quantitat que no consta acreditada.

Aproximadament vers les 03:00 hores de la matinada del dia 14. els dos acusats es dirigiren a la discoteca "M. Q. T. H. M." d'Escaldes-Engordany si bé no hi entraren perquè a l'acusat D. L. A. li fou negada l'entrada pel motiu d'anar vestit amb un pantalon de xandall, quedant-se ambdós a l'exterior de dita discoteca fins a l'hora del seu tancament, les 03:30 hores, sense haver-se produït cap incident amb els porters de la discoteca.

Seguidament, havent decidit els acusats tornar a casa seva, es dirigiren caminant vers l'avinguda Carlemany passant pel carrer Sant Antoni on es trobaren amb en F. L. i en N. M. R. D. A., aquest de 17 , als qui coneixien de vista, i coneixedors els acusats de la condició d'homosexual d'en N. M. R. D. A., l'increparen amb expressions tals com "maricon" i "moña", dient-li en N. M. R. D. A. a l'acusat S. R. L. que tenia el nas molt gran i que ningú li deia res per això, i per fer befa de la condició d'homosexual d'en N. M. R. D. A., l'acusat S. R. L. va agafar una flor d'una jardinera i li va oferir a en N. M. R. D. A. dient-li "esto es para ti bonita" i seguidament, posant-se a quatre potes, es col·locà la flor al cul dient-li a en N. M. R. D. A. que "li fes una flor". En F. L. i en N. M. R. D. A. demanaren als acusats que els deixessin tranquils i seguiren el seu camí.

Els acusats seguiren caminant pel carrer Sant Antoni fins a l'avinguda Carlemany on, a l'alçada de l'Hotel Canut, s'aturaren per tal de fer auto-stop en direcció a Encamp per anar als seus domicilis. Des d'allí pocs moments després varen veure que en N. M. R. D. A. sortia caminant del carrer Sant Antoni i creuava

l'avinguda Carlemany, caminant per la voravia contrària i en direcció a Andorra la Vella, decidint els acusats anar-lo a cercar, tallant-li el pas quan en N. M. R. D. A. ja s'endinsava al carreró existent darrera de l'establiment "Residència Cava Benito", carreró sense nom que comunica l'avinguda Carlemany amb el carrer d'Emprivat d'Andorra la Vella, lloc fosc i molt poc transitat en aquella hora de la matinada.

Sense que consti que de part d'en N. M. R. D. A. hi hagués expressió verbal o gest de cap mena, l'acusat D. L. A. li donà un cop de peu a l'alçada de l'espatlla i l'acusat S. R. L. va donar-li un cop de puny a la cara, a causa dels quals en N. M. R. D. A. va caure al terra, a uns quatre metres de l'inici de carreró i tot seguit, trobant-se en N. M. R. D. A. caigut al terra, l'acusat D. L. A. va començar a colpejar-lo al cap i a la cara amb el peu, sense que en N. M. R. D. A. pogués fer res per evitar-ho, doncs no va poder aixecar-se, tot i que ho intentava, donant-li l'acusat D. L. A. puntades i cops amb el taló i petjades, totes sobre el cap i la cara, amb aital força que quedaren gravades sobre la pell del crani i de la cara fins a setze marques del dibuix de la sola de la sabata esportiva que duia l'acusat, tenint l'acusat D. L. A. la intenció de colpejar a N. M. R. D. A. fins a causar-li la mort, amb plena consciència de que els forts i reiterats cops de peu al cap haurien de produir-li lesions tant greus que determinarien la seva mort en el cas, més que probable, de que no rebés ajuda mèdica, sabent l'acusat que dita ajuda no era gens probable pel fet de la soledat i fosquedat del lloc on quedà estès al terra en N. M. R. D. A..

L'acusat D. L. A. seguidament va fugir del lloc acompanyat de l'acusat S. R. L. qui havia presenciats l'agressió, restant en el lloc en tot moment, sense fer res per tal d'impedir que D. L. A. continués agredint tant brutalment a en N. M. R. D. A., ni ajudar a aquest no obstant havia vist que en començar l'agressió en N. M. R. D. A. demanava ajut i intentava aixecar-se, ni haver demanat l'acusat S. R. L. cap tipus d'ajut, ni haver fet absolutament res per evitar la mort d'en N. M. R. D. A., tot veient-lo al terra malferit, i restant quiet en tot moment malgrat que durant el transcurs dels fets va veure passar prop seu, per l'avinguda Carlemany, un vehicle del Servei de Policia.

Els dos acusats varen tornar a l'avinguda Carlemany per fer auto-stop per anar als seus domicilis, sent recollits per un vehicle.

A resultes de les repetides patates al cap i a la cara que li donà l'acusat D. L. A., en N. M. R. D. A. va sofrir un politraumatisme facio-cranial amb arrencament parcial del pavelló auricular dret, aplanament de la meitat esquerra de la cara i fractura desplaçada i oberta de l'os nasal amb fractures associades d'altres ossos propis del nas, així com lesions neurològiques consistents en un important edema cerebral, caient en un estat de coma en el que efectuà una aspiració bronco-pulmonar de sang provenint de vies aèries superiors que li provocà la mort per asfíxia, transcorregut un temps des del començament de l'agressió que no va excedir d'una hora. El cos d'en N. M. R. D. A. no fou trobat per un vianant fins les 07:00 hores de la matinada.

L'acusat S. R. L. vers les 03:15 hores del dia 16 d'abril de 2000, sent coneixedor de la mort d'en N. M. R. D. A. i de la detenció d'un implicat en els fets, es presentà a la frontera del Riu Runer i voluntàriament es lliurà al Servei de Policia, venint des de Espanya on es trobava des del dia amb motiu d'una celebració familiar, explicant la seva implicació en els fets de la mort d'en N. M. R. D. A..

En N. M. R. D. A. convivia amb la seva mare i el seu padrastre, els senyors M. E. D. R. R. i G. D. P., i tenia una germana de doble vincle amb la que no convivia però amb qui mantenia una relació assídua, la senyora N. R. D. A., i un germanastre I. D. R..

L'acusat D. L. A. no pateix cap malaltia alienant que malmeti la seva voluntarietat i discerniment, i presenta trets antisocials i narcisistes que, en relació al consum d'alcohol, altera la seva conducta amb manifestacions de caràcter antisocial i conductes impulsives i agressives.

RESULTANT: que el Ministeri Fiscal en les seves conclusions provisionals qualifica els fets com a constitutius dels següents delictes:

- D'un delict major d'homicidi de l'article 180 del Codi Penal.
- D'un delict major d'omissió del deure de socors de l'article 199 del Codi Penal.
- D'un delict menor de realització d'actes atemptatoris contra la dignitat d'una persona per raó de sexe de l'article 313 del Codi Penal.
- D'una contravenció penal de lesions de l'article 348.4 del Codi Penal.

Estima que el processat D. L. A. es autor del delict d'homicidi i del delict de realització d'actes atemptatoris contra la dignitat dels articles 180 i 313 del Codi Penal i que el processat S. R. L. és autor d'omissió del deure de socors i del de realització d'actes atemptatoris contra la dignitat de la persona dels articles 199 i 313 del Codi Penal i de la contravenció penal de lesions doloses de l'article 348.4 del Codi Penal.

Considera així mateix que concorre en el processat D. L. A. la circumstància agreujant d'actuar amb crueltat del núm. 3 de l'article 25 del Codi Penal en relació al delict d'homicidi i en el processat S. R. L. la circumstància atenuant de ser menor de 21 anys de l'article 23 del Codi Penal.

Demana que s'imposi al processat D. L. A. la pena de quinze anys de presó i al processat S. R. L. la pena de cinc anys de presó ferma i a ambdós processats la pena d'expulsió del Principat així com el pagament per meitat de les despeses processals causades.

En concepte de responsabilitat civil, el Tribunal decidirà en haver exercit els perjudicats les accions que els hi corresponien de conformitat amb l'article 18 del Codi de Procediment Penal.

En l'acte del judici oral modifica les seves conclusions, en el sentit de que concorre en D. L. A. además de la crueltat innecessària la circumstància agreujant de nocturnitat i demana que s'imposi a aquest la pena de setze anys de presó i expulsió

del Principat, ratificant pel demés les seves conclusions provisionals.

RESULTANT: que la defensa de la família del difunt N. M. R. D. A., en les seves conclusions provisionals manifesta que està d'acord amb l'exposició de fets del Ministeri Fiscal així com amb la qualificació efectuada pel mateix. En quant a la responsabilitat estima que els processats són responsables en concepte d'autors dels fets que respectivament se'ls imputa, concorrent en D. L. A. l'agreujant de crueltat i en S. R. L. l'atenuant de ser menor de 21 anys.

Mostra així mateix la seva conformitat amb la pena sol·licitada pel Ministeri Fiscal.

Pel que fa a la responsabilitat civil i en concepte de pretium doloris reclama les següents sumes:

- Per la mare i el padrastre amb qui convivia la víctima la quantitat de 5.000.000 de pessetes per cada un.
- Per la germana i el germanastre amb qui convivia la suma de 3.000.000 de pessetes.

En l'acte del judici oral estima que estan constituïts els elements objectiu i subjectiu de l'article 180 del Codi Penal, modificant pel que fa a les circumstàncies modificatives afegeix que existeix l'agreujant de nocturnitat, la d'abús de superioritat i la de crueltat atenent aquesta darrera a la forma d'actuar. Pel que fa a l'atenuant d'embriaguesa al·legada estima que no és del tot atenuant sinó trastorn mental transitori, demanant per D. L. A. la pena de setze anys de presó i expulsió del Principat.

Pel que fa a S. R. L. manifesta que aquest no pot al·legar que no va avisar la policia perquè tenia por de D. L. A. i que ha atemptat el bé jurídic corresponent al bon funcionament de la justícia amb omissió de la denúncia, mostrant-se d'acord amb la petició de pena efectuada pel Ministeri Fiscal.

Pel que fa a la responsabilitat civil ratifica la seva reclamació, fent constar que la família del difunt vol que es faci justícia.

Finalment eleva a definitiva la seva qualificació provisional.

RESULTANT: que la defensa de S. R. L., en les seves conclusions provisionals manifesta que N. M. R. D. A. no va ésser víctima d'una acció del seu defensat, semblant-li que el Ministeri Fiscal en la seva exposició de fets cerca no l'omissió del deure de socors simple, sinó el tipus qualificat previst al mateix article 199 del Codi Penal, ja que de fet la seva petició de pena seria impossible si no s'apreciés aquest tipus qualificat o agreujat.

Exposa que el seu defensat no va iniciar l'agressió, que va donar un únic cop de puny que no va fer caure per terra a N. M. R. D. A. ni li provocà cap lesió rellevant, que el seu defensat no el va endinsar al carreró, ja que el cop de puny fou davant la Pastisseria Vives a l'avinguda Carlemany. Diu així mateix que va ser únicament D. L. A. qui va fer caure per terra a N. M. R. D. A., qui l'endinsà al carreró i qui va donar-li tots els cops al cap que es reflexen en l'informe de l'autòpsia i prova pericial, entre ells la patada al nas que li va produir l'hemorràgia que li causà la mort per asfíxia.

Posa de relleu així mateix que en el moment en que es produïren les lesions que causaren sang, el seu defensat no es trobava al carreró, com demostra el fet que malgrat que D. L. A. estigués esquitxat de sang a les sabates, pantalons i calçotets i que les parets del carreró estiguessin esquitxades de sang, a la roba del seu defensat no se li va trobar ni una sola taca de sang de la víctima, la qual cosa seria inexplicable si hagués estat al carreró quan es van produir aquest tipus de lesions.

Estima que també s'ha de tenir en compte que al dia següent D. L. A. va dir al seu defensat "lo de ayer noche fue muy bestia, tu no viste lo mismo que yo", que per tant si S. R. L. no va poder veure el mateix que ell és perquè no estava al carreró al moment de l'agressió.

Conclueix que l'acció de deixar a la víctima en l'estat que li va causar la mort no li és imputable al seu defensat i que en conseqüència no se li pot aplicar a aquest el tipus qualificat i agreujat previst a l'article 199 del Codi Penal, essent la seva omissió de socors aquella per la què es preveu una pena màxima de tres anys de presó.

Afegeix que S. R. L. no es va desentendre de l'agressió i va intentar aturar-la en dues ocasions, sense que tingués una conducta més contundent per aturar-la, per exemple parant el vehicle de la policia que va passar per davant d'ell, donat el temor que li inspira D. L. A. i que certament la poca capacitat de reacció del seu defensat davant l'agressió de l'altre processat també s'ha d'atribuir a l'estat d'embriaguesa en que es trobava i a la rapidesa en què es van produir els fets i que ademés si no va avisar ningú perquè auxiliés a la víctima, quan va arribar a casa, va ser perquè no sabia que les lesions fossin tant greus com per causar-li la mort, ja que no va veure tots els cops de peu que va donar D. L. A. a la víctima, ja que aquests es van donar en un lapse de temps molt curt, en un carreró fosc, estant el seu patrocinat a l'altre costat de la calçada, posant de manifest que la mort es va causar per l'asfíxia produïda per la sang provinent d'una sola lesió causada per una sola patada que es va produir.

Finalment exposa que el seu defensat, que al dia següent es va desplaçar a Barcelona, no va fugir aprofitant-se d'aquest fet, sinó que va tornar al Principat, entregant-se a la Policia.

Considera per tot l'exposat, que els fets són constitutius del delictes menor d'omissió del deure de socors simple previst a l'article 199 del Codi Penal i de les contravencions penals d'injúries lleus i de lesions doloses de l'article 348.1 i 4 del Codi Penal, concorrent les circumstàncies atenuants d'edat jovenívola i de plena col·laboració amb els agents de l'autoritat previstes a l'article 23 del Codi Penal, concorrent així mateix la circumstància anàloga, de previsió al mateix article, de personalitat feble, ja apreciada pel Tribunal en sentència dictada en la causa núm. 58-2/95 dictada el 22 de novembre de 1995.

Demana que per l'apreciació de la pena, es tinguin en compte, d'acord amb el que disposa l'article 53 del Codi Penal, a més de les circumstàncies atenuants, els mòbils, la personalitat i les possibilitats de reinserció del seu defensat.

Sol·licita, tenint en compte que la pena màxima imposable és la de tres anys de presó, que no se li imposi una pena superior a un any de presó, part condicional en concórrer els requisits que preveu l'article 214 del Codi de Procediment Penal per aquest benefici.

Pel que fa a la falta de lesions doloses no s'ha de tenir en compte cap mòbil en relació a l'homofòbia, sinó el fet que la víctima s'havia posat amb un tret del físic del seu representat, als pocs recursos per afrontar les coses que palesa el psiquiatra, i a l'estat d'embriaguesa, i que tenint en compte que la pena màxima a imposar és de dos mesos d'arrest, demana que no se li imposi pena superior a quinze dies d'arrest.

Pel que fa a la falta d'injúries lleus s'ha de tenir en compte les circumstàncies en que es va produir, i sol·licita que s'imposi per aquesta falta la pena de multa de cinquanta mil pessetes.

Finalment remarca la improcedència de la pena d'expulsió definitiva demanada pel Ministeri Fiscal, no només per la desproporció entre aquesta pena i les infraccions penals imputables al seu defensat, sinó perquè aquest ha viscut a Andorra tota la vida, on viu la seva família des d'abans que nasqués ell.

En l'acte del judici oral manifesta que no procedeix fer aplicació de l'article 199 del Codi Penal, estimant que no concorren circumstàncies agreujants ni tant sols la de nocturnitat, però que concorren tres circumstàncies atenuants, tals com edat jovenívola, col·laboració amb les autoritats i personalitat feble.

Estima així mateix que el seu defensat es també autor d'una falta d'agressió pel cop de puny donat i que cal excloure el mòbil d'homofòbia ja que tot vingué arrel del comentari que va fer la

víctima, existint també una falta d'injúries lleus, excloent l'aplicació de l'article 313, demanant l'absolució per aquesta falta, tota vegada que no s'ha exercitat l'acció mitjançant querella ni tampoc s'ha donat acte de reconciliació.

Considera que la pena màxima imposable és la de tres anys i 2 mesos de presó, i demana que s'imposi per l'omissió del deure de socors la pena d'un any de presó, part condicional i per la falta d'agressió la pena de 15 dies d'arrest.

Posa de relleu les possibilitats de reinserció de S. R. L. i exposa que troba desproporcionada la petició de pena d'expulsió, ja que el seu defensat té molt arrelament a Andorra, fa molts anys que hi viu amb els pares i no troba just enviar a un altre país una persona que ha viscut i s'ha criat a Andorra.

Pel que fa a la responsabilitat civil manifesta que no procedeix la condemna per no haver causat el seu representat cap lesió mortal a la víctima.

RESULTANT: que la defensa de D. L. A., en les seves conclusions provisionals manifesta el seu desacord global amb el correlatiu dels escrits de qualificació provisional del Ministeri Fiscal i de l'acusació particular.

Exposa que el seu defensat va beure quelcom més que algunes begudes alcohòliques a partir de les tres de la tarda i en el decurs del vespre i de la matinada dels dies 13 i 14 d'abril de 2000. Concretament no va ingerir menys de 12 cerveses, 7 cubalibres de whisky, 4 copes de cava i 4 xupitos, i tot això sense ingerir cap mena de menjar. Que D. L. A. i l'altre inculpat no van increpar a N. M. R. D. A., sinó que van estar fent-li bromes desagradables, però bromes, sobre la seva orientació sexual, cessant els comentaris quan els van demanar, ell i el seu amic F. L., de deixar-los tranquils.

Exposa que ja a l'avinguda Carlemany, N. M. R. D. A. passà en primer lloc pel costat de D. L. A. i aquest no li digué res. Fou uns moments després i força metres mes avall, uns bons 50

metres de distància, que s'hi abalançà i li donà un primer cop de peu com a conseqüència de les paraules que N. M. R. D. A. li adreçà sobre la homosexualitat que van ferir la seva malentesa masculinitat, paraules desencadenants de la fatal agressió, essent l'altre el seu estat de nervis desbocat per l'etilisme en què es trobava. Masculinitat i efecte pervers de l'alcohol en absència de mecanismes inhibitoris.

Explica que els primers cops que N. M. R. D. A. rebé no es produïren al carreró sinó a la voravia de l'avinguda i abans d'endinsar-lo en ell, que amb aquesta primera agressió, D. L. A., encès i encegat, perdé totalment el control de si mateix colpejant durant un curtíssim lapse de temps a N. M. R. D. A., sense ésser conscient ni poder recordar el nombre ni la qualitat dels cops que li va endegar, causant-li unes lesions que finalment li provocaren la mort, manifestant amb rotunditat que D. L. A. mai no va tenir la intenció de matar N. M. R. D. A. ni de fer-lo patir fins causar-li la mort. Exposa ademés que es incert que la víctima quedà totalment immòbil, havent estat declarat pel propi D. L. A. que es movia, que intentava aixecar-se constantment i així ho constatà quan va marxar del lloc d'autes.

Es manifesta així mateix sobre el pretès estat de coma en que quedà el malaurat N. M. R. D. A., posant de relleu que tot i les diferències que hi ha entre els informes provisional i definitiu de l'autòpsia, ni en l'un ni en l'altre el metge forense no afirma l'entrada en coma de la víctima sinó la pèrdua de la consciència, commoció i potser un cert estat de coma, o que estava comatosa, facilitant així l'aspiració hemàtica que finalment li causà la mort. Manifesta així mateix que el procés lesiu que provocà la mort fou el desgraciat concurs de les lesions facio-cranials, la pèrdua de consciència progressiva i la successiva aspiració bronco-pulmonar de sang produïda per la hemorràgia provinent de les vies aèries superiors, que ni les lesions al cap, ni la pèrdua de consciència ni l'aspiració, per si mateixes no eren causes de la mort de N. M. R. D. A., ni necessàriament havien de comportar lesions neurològiques greus, exposant que la datació de la mort es un altre extrem cabdal negligit per les acusacions, sobre el qual

no es pot concloure que fou més a prop de l'hora de l'aixecament del cadàver que del moment de la producció dels fets.

Afegeix que successivament als fets criminosos, el comportament del seu defensat, evidencia el total desconeixement i la manca de consciència de la gravetat de les conseqüències de l'agressió consumada, no fuig, es fa acompanyar per un desconegut, torna a casa, dorm inquiet però dorm, es lleva i neteja part de la roba o la posa a la màquina de rentar però en cap cas l'amaga o la destrueix, i quan s'assabenta de les conseqüències de la baralla, parla amb l'altre processat i torna a casa, sense entregar-se a la justícia però esperant el moment ineluctable de la seva detenció sense fugir ni intentar-ho.

El seu defensat va manifestar des del primer moment el seu penediment més sincer, va admetre que havia de ser sancionat pels fets que deliberadament va cometre, i està donant proves de la seva ferma intenció de reinserir-se, posant de relleu que el processat en els mesos de 9 mesos que porta empresonat preventivament ha elaborat dibuixos, ha construït maquetes, ha creat una postal de Nadal, ha escrit un primer esborrany d'un llibre, està inscrit en un curs de serigrafia i està seguint voluntàriament una teràpia de modificació de la conducta amb un psicòleg.

Finalment constata que en els dos antecedents policials que obren contra el seu defensat a Andorra per aldarulls i baralles, aquest sempre es trobava sota els efectes de l'etilisme i de drogues menors, i que en l'únic procediment penal pel qual ha estat condemnat al Principat, condemna que no es ferma per trobar-se pendent de resolució al Tribunal Superior, no va causar cap agressió precisament perquè no estava begut ni drogat. Diu ademés que en la causa militar per la qual fou condemnat a Espanya, els fets succeïren quan el seu defensat es trobava sota els efectes de l'alcohol i de les drogues majors.

Estima que els fets constitueixen un delict major de lesions doloses causades amb notòria brutalitat tipificat a l'article 195 del Codi Penal i d'altre delict major d'omissió del deure de socors

conseqüència de l'acció sobre la víctima que ell mateix ha causat tipificat en l'article 199 del Codi Penal, no sent-li en absolut imputable un delicta atemptatori contra la dignitat de la persona previst a l'article 313 del Codi Penal, que tipifica conductes discriminatòries per raó de sexe, entre d'altres, però en cap cas per raó de l'orientació sexual de les persones.

Entén que s'ha d'apreciar en D. L. A. l'atenuant analògica de l'article 23 in fine del Codi Penal, per causa de l'estat d'alcoholèmia que patia en el moment dels seus actes comissius, amb notori dèficit de la seva consciència per poder valorar la seva conducta i les repercussions conseqüents.

Per tot el qual, i en aplicació de l'article 53 del Codi Penal, demana que s'imposi a D. L. A. una pena no superior a sis anys de presó, part condicional.

En l'acte del judici oral exposa que no s'ha produït homicidi sinó lesions doloses amb resultat de mort.

Demana que es tingui present el que va passar des de les 3 de la tarda, que els processats havien begut molt el que combinat amb altres circumstàncies provocà un trastorn mental transitori.

Al·lega així mateix que no hi ha animus necandi i que per tant no es pot imputar homicidi, quedant constituït el delicta de lesions doloses amb brutalitat, estimant que queda constituïda l'agreujant de crueltat però no la de nocturnitat, essent d'aplicació la circumstància atenuant de l'article 23 de trastorn mental transitori per embriaguesa, personalitat malaltissa i trastorn, estimant per tant que s'ha d'imputar al seu defensat els delictes dels articles 195 de lesions amb brutalitat i 199 d'omissió del deure de socors, sense que sigui d'aplicació l'article 313 del Codi Penal.

Posa de relleu que el processat vol reinserir-se, que durant el seu ingrés al Centre Penitenciari no ha tingut cap problema greu, que ha fet un recull de les seves experiències, ha fet manualitats, un intent de llibre, i practica una teràpia reeducacional

des del mes d'octubre, per tot el que demana que s'atenuï la pena i s'imposi un màxim de sis anys de presó.

CONSIDERANT: que els fets provats constitueixen un delict major d'homicidi de l'article 180 del Codi Penal. Tot i la dificultat per establir la seqüència exacta dels fets, ateses les diverses versions donades pels acusats, la prova practicada en l'acte el judici oral sí ha permès al Tribunal establir amb plena certesa el que va succeir al carreró del darrera de l'establiment "Residència Cava Benito", l'agressió de l'acusat D. L. A. al jove N. M. R. D. A. en la forma i amb les conseqüències que ha estat descrites en el resultant de fets provats. Els fets es qualifiquen de delict major d'homicidi, i no de delict de lesions doloses causades amb notòria brutalitat de l'article 195 del Codi Penal com fa la Defensa de l'acusat D. L. A., perquè hi concorren tots els requisits propis del delict d'homicidi, una acció voluntària, guiada per un ànim de matar, i que provoca el resultat de la mort d'una persona.

La voluntarietat de l'agressió no és fet discutit, i tampoc es pot tenir per incerta la relació causal entre l'agressió i el resultat de la mort, doncs la mort fou conseqüència directa del conjunt de les lesions causades en l'agressió, encara que no hi hagués cap lesió que per ella mateixa fos suficient per causar la mort més o menys instantàniament. Els fets han donat raó de que les lesions foren suficientment greus per produir el resultat de mort, resultat que tan sols hagués pogut evitar una assistència mèdica oportuna. Cal tenir en compte que també foren apreciades en la víctima lesions neurològiques, un important edema cerebral, quina conseqüència final no ha estat possible conèixer per causa de la mort però, com han manifestat els forenses, si la víctima no hagués mort per asfixia provocada per l'aspiració bronco-pulmonar de sang provenint de vies aèries superiors, no es pot descartar que igualment s'hagués produït el resultat de mort com a causa de les greus lesions neurològiques. Precisament aquestes lesions neurològiques foren la causa de l'estat de coma.

Es converteix en qüestió principal la de l'existència de la intenció de matar o *animus necandi*. D'acord amb la constant

jurisprudència, la concurrència de la intenció de matar, que és absolutament necessària per a poder qualificar el fet com a homicidi, i ha d'ésser degudament provada i, com sigui que la intenció és un fenomen intern de la pròpia consciència, salvat el cas en que aquesta intenció homicida sigui confessada per l'autor del fet, haurà de revelar-se per actes externs que evidenciiïn el propòsit o intenció de l'agent com són la utilització d'armes o mitjans idonis per causar la mort, la direcció i nombre d'atacs, les condicions de lloc i temps, les manifestacions i conducta de l'autor, anterior i posterior al fet delictiu, les relacions entre l'autor i la víctima, i el mòbil per cometre el fet, criteris que no són pas excloents entre sí, sinó complementaris (Tribunal de Corts sentències de 19 desembre 1991 i 11 juliol 1996).

Com té declarat aquest Tribunal de Corts (sentència 6 juliol 1993, Causa núm. 95-FD/92) el dol és el coneixement i la voluntat del fet punible integrat per l'element intel·lectual del coneixement dels fets i del seu valor antijurídic, i l'element volitiu d'acceptar els fets i dirigir la voluntat vers la finalitat delictiva, i que en el concepte de dol s'ha d'entendre comprés, no solament el resultat directament volgut o necessàriament lligat a ell -dol directe-, sinó també el resultat representat com a probable i nogensmenys consentit -dol eventual- doncs és evident que quan l'agent aprova anticipadament el resultat molt probable del seu comportament, i no obstant procedeix a realitzar-lo, no hi ha dubte que consentia la conseqüència del mateix.

En el present cas el resultat de mort li és imputable a l'acusat D. L. A. sinó a títol de dol directe sí, al menys, a títol de dol eventual ja que, ateses les circumstàncies de l'agressió, la reiteració i extraordinària violència del cops i la zona del cos a la que anaven tots ells dirigits, necessàriament va haver de representar-se com probable conseqüència de dita agressió la mort de la víctima i, no obstant, no va desistir de l'agressió. És fet plenament provat que l'acusat D. L. A. va donar repetides puntades de peu, cops amb el taló i petjades al cap i a la cara d'en N. M. R. D. A., amb tanta força que quedaren gravades sobre la pell del crani i de la cara setze impressions de la sola de la sabata esportiva que duia l'acusat, arribant a arrencar-li parcialment el

pavelló auricular dret. De l'informe del metge forense Dr. Esteban resulta acreditat que tots els cops els va rebre N. M. R. D. A. al cap, doncs no hi ha senyals al ventre o al pit de la víctima, salvat una única contusió lumbar, la qual cosa palesa una agressió feta de manera molt selectiva i, a més a més, repetida. L'acusat D. L. A. va estar colpejant a N. M. R. D. A. durant certa estona, no fou una agressió instantània sinó perllongada, i així resulta de les manifestacions dels mateixos acusats en l'acte del judici oral quan diuen que en un determinat moment en que l'acusat S. R. L. avisà a D. L. A. que passava un cotxe de la policia, ell s'amagà un moment i després va tornar a donar puntades a en N. M. R. D. A..

El que l'acusat D. L. A. acceptà el probable resultat de mort ho demostra el fet de que abandonés a la víctima estant immòbil al terra, amb plena consciència de que els forts i reiterats cops de peu que li donà al cap haurien de produir-li lesions tant greus que determinarien la seva mort en el cas, més que probable, de que no rebés ajuda mèdica, sabent l'acusat que dita ajuda no era gens probable pel fet de la soledat i fosquedat del lloc on quedà estès al terra en N. M. R. D. A..

No es pot parlar d'acció preterintencional, perquè la preterintencionalitat sols és aplicable quan el resultat va més enllà de la intenció de l'autor del fet, de manera que es produeixen danys que no son volguts per aquest. Quan s'agredeix a altre amb repetits i forts cops de peu al cap, és inequívoc que hom té la intenció, al menys indirecta, de causar-li lesions que poden determinar la mort, doncs al cap hi han òrgans vitals. El resultat de mort és plenament previsible, i s'accepta expressament, i aquesta voluntat que abasta el resultat, encara que sigui a títol de probabilitat, integra el dol eventual que és del tot incompatible amb l'acció preterintencional.

Tampoc es pot apreciar la culpa conscient, doncs la diferència entre el dol i la culpa conscient radica en essència en que el resultat produït per la conducta de l'agent és volgut per ell o almenys acceptat preordenadament, donant lloc a la doble vessant del dol directe i eventual, mentre que en la culpa conscient, el resultat previst no es volgut ni acceptat, i la voluntat

actua en la confiança de que el resultat no es produeixi (Tribunal de Corts sentència 15 maig 1988, Causa núm. 55-ED/83). Entre ambdós conceptes hi ha la nota comuna de la probabilitat del resultat, però mentre que en la culpa conscient l'agent abraça l'esperança de que el resultat no arribi a produir-se (Tribunal de Corts sentència 28 desembre 1989, Causa 115b-FD/86), en el dol eventual l'agent actua sense importar-li el resultat, quina producció accepta de bell antuvi.

CONSIDERANT: que els fets provats constitueixen també un delictes major d'omissió del deure de socors de l'article 199 del Codi Penal, en la modalitat agreujada contemplada en el mateix article *in fine*, pel fet de no socórrer en N. M. R. D. A. quan restà malferit al terra arran de l'agressió, podent-ho fer sense risc propi o de tercers, ommissió amb la que s'infringí el deure moral de solidaritat vers la persona desamparada que, com té declarat aquest Tribunal (sentències de 21 i 28 gener 1991), és l'objecte de protecció penal en aquest delictes.

Una interpretació sistemàtica dels articles 199 i 310 del Codi Penal, en que es castiga el delictes menor d'omissió del deure de socors, permet concloure que la diferència entre el delictes major i el delictes menor radica en el fet de que l'omissió tingui conseqüències en relació a la vida o la integritat física de la persona necessitada de socors.

El delictes s'integra per una conducta de passivitat davant del deure de socórrer a una persona que es troba en situació de perill greu, i la culpabilitat constituïda no solament per la consciència de la situació de perill de la víctima i la necessitat d'auxili sinó, a més a més, per la possibilitat d'actuar sense risc propi o de tercers. Aquest coneixement pot presentar-se com dol directe, quan es té plena consciència de la necessitat de l'auxili per la certesa de la situació de perill de la víctima, o com dol indirecte o eventual, quan la situació de perill és probable. En qualsevol cas, tant sols exonera del deure de prestar socors la constància certa de que la persona en perill greu ja està rebent auxili sanitari o facultatiu, com té declarat aquest Tribunal, en sentència de 29 novembre 1989, Causa 54-EP/89.

En el present cas, el dol és directe doncs la prova practicada acredita que l'acusat S. R. L. va tenir perfecte coneixement de l'agressió i del seu abast i, per tant, de la situació de perill greu per a la vida en que quedà la víctima N. M. R. D. A. doncs, com té declarat en l'acte del judici oral, li va veure la cara a D. L. A. i es va quedar glaçat per la violència que estava veient, i a preguntes del President del Tribunal afegí que va veure que el picava amb el taló a la cara, i que al marxar en va veure que en D. L. A. tenia les sabates plenes de sang. També ho té reconegut en la seva declaració al Servei de Policia (foli 198) quan manifestà que va veure que el noi estava a terra estirat, que cridava que no el pegués més, mentre que D. L. A. li continuava donant cops de peus per tot el cos i ja començava a centrar aquests cops de peus al cap del noi, i que més tard va tornar a veure en D. L. A. que encara estava agredint al noi, i que estava picant amb el taló al cap del noi (foli 199), i a la Batllia on declarà que va veure que en López li estava fent realment mal a la víctima, i que ell entrava i sortia del carreró i que en N. M. R. D. A. es trobava al terra inert.

Tot i tenir coneixement de l'agressió i de la situació de perill en que quedà la víctima, i tenint la possibilitat d'actuar, l'acusat S. R. L. no va fer res per aturar l'agressió, ni per socórrer a la víctima sinó que es va desentendre de l'estat en que va quedar en N. M. R. D. A. i se'n va a casa on va dormir fins al migdia, actitud que palesa un absolut despreci per la vida i integritat física de la víctima.

El Tribunal considera que la seva conducta és molt greu perquè ell va tenir l'oportunitat de fer quelcom per salvar la vida d'en N. M. R. D. A., n'hi havia prou amb donar avis a la patrulla de policia que passà prop del lloc dels fets mentre es produïa l'agressió, o bé d'avisar al Servei de Policia en arribar a casa, podent inclòs preservar l'anonimat, per tal de que es pogués prestar socors a la víctima, intervenció que potser li hauria salvat la vida ja que, segons ha informat el forense Dr. Esteban, molt probablement la mort no fou immediata a l'agressió sinó que es produí en un temps que no hauria excedit d'una hora.

El delictes s'aprecia en la modalitat agreujada perquè l'acusat S. R. L. va participar en la inicial agressió a N. M. R. D. A., donant-li un cop de puny a la cara, i es troba present al llarg de tota l'agressió, per la qual cosa assumeix una posició de garant que li obligava especialment a prestar el socors

CONSIDERANT: que els fets declarats provats constitueixen, altrament, un delictes menor de realització d'actes que atemptin contra la dignitat d'una persona a causa del seu origen, religió raça o sexe, castigat en l'article 313 del Codi Penal, pel que fa als insults de "maricon" i "moña" que proferiren ambdós acusats vers en N. M. R. D. A., insults que son afirmats pel testimoni del senyor F. L. que acompanyava a en N. M. R. D. A. en aquesta ocasió, així com per l'actitud de l'acusat S. R. L. de posar-se a quatre potes i amb una flor al cul dir-li a en N. M. R. D. A. que li fes una flor, fet que és confessat pel propi acusat S. R. L. i també afirmat per l'esmentat testimoni, actes que realitzaren amb una exclusiva finalitat de despreci i burla de la inclinació sexual d'en N. M. R. D. A..

No suposa una interpretació extensiva *contra reo*, prohibida en dret penal, l'aplicació al cas d'autes de article 313 del Codi Penal doncs l'al·lusió que conté al sexe també és lícit interpretar-la com a sexualitat i orientació sexual, de manera que el que es castiga no sols és la possible discriminació per raó del sexe, és a dir, la condició masculina o femenina de la persona, sinó també per raó de la seva sexualitat u orientació sexual, heterosexual u homosexual, doncs també l'orientació sexual ha d'ésser objecte de protecció penal en tant que és expressió del dret a la llibertat sexual de les persones.

CONSIDERANT: que els fets declarats provats, en relació al cop de puny que l'acusat S. R. L. donà a N. M. R. D. A., són constitutius d'una contravenció penal de lesions doloses de l'article 348.4 del Codi Penal.

CONSIDERANT: que de l'esmentat delictes major d'homicidi n'és penalment responsable en el concepte d'autor l'acusat D. L. A., per haver realitzat personalment els fets punibles, de

conformitat amb allò que disposen els articles 14 i 15 paràgraf primer del Codi Penal. No hi ha prova de que l'acusat S. R. L. hagués intervingut en l'agressió a N. M. R. D. A. que determinà la seva mort, salvat el cop de puny que li donà a la cara moments abans d'ésser brutalment agredit per l'altre acusat, malgrat que aquest ha volgut implicar-lo en l'agressió dient que fou S. R. L. qui va arrossegar a en N. M. R. D. A. cap al carreró i que tots dos començaren a donar-li patades, doncs la prova pericial practicada per la Brigada Provincial de Policia Científica de Barcelona, no ha permès apreciar en la pell del crani i de la cara d'en N. M. R. D. A. rastre de petjades o cops pertanyents a altre calçat que el que duia l'acusat D. L. A..

CONSIDERANT: que del delictes major d'omissió del deure socors i de la contravenció penal de lesions doloses n'és penalment responsable en el concepte d'autor l'acusat S. R. L., per haver realitzat personalment els fets punibles, de conformitat amb allò que disposen els articles 14 i 15 paràgraf primer del Codi Penal.

CONSIDERANT: que del delictes menor de realització d'actes que atemptin contra la dignitat d'una persona abans definit en son responsables penalment en el concepte d'autors els acusats D. L. A. i S. R. L., per haver realitzat personalment els fets punibles, de conformitat amb allò que disposen els articles 14 i 15 paràgraf primer del Codi Penal, perquè la seva actuació fou conjunta, proferint ambdós els insults i executant materialment els altres actes vexatòris l'acusat S. R. L., mentre que l'acusat D. L. A. hi donava el seu suport celebrant-los.

CONSIDERANT: que en la realització del delictes major d'homicidi concorren les circumstàncies modificatives agreujants de crueltat, d'abús de superioritat i de nocturnitat dels números 3, 5 i 6, respectivament, de l'article 25 del Codi Penal.

La circumstància agreujant de crueltat de l'article 25.3 del Codi Penal requereix la realització d'actes de crueltat que són aquells que, objectivament, augmenten el dolor de la víctima i, d'altra banda, que el culpable tingui aquesta intenció d'augmentar

deliberadament el dolor de la víctima. L'exigència d'aquest element subjectiu resulta de la interpretació sistemàtica de l'article 25.3 i l'article 181. c) del Codi Penal, ja que en aquest darrer article s'exigeix que la crueltat sigui *innecessària*, la qual cosa suposa que objectivament no sigui exigida per aconseguir el resultat que hom persegueix i que sigui volguda.

L'element objectiu de la realització d'actes de crueltat resulta de la pròpia brutalitat de l'agressió, objectivada per la forma, reiteració, direcció i força dels cops, patades amb el peu, petjades i puntades, totes dirigides al cap i a la cara de la víctima, d'aïtal violència que ocasionaren l'arrencament parcial del pavelló auricular dret, l'aplanament de la banda facial esquerra i, a més a més, un politraumatisme facio-cranial i fractura desplaçada i oberta de l'os nasal amb fractures associades d'altres ossos propis del nas, així com lesions neurològiques consistents en un important edema cerebral. Son reveladores de la violència amb que foren donades les patades, puntades i cops amb el taló i petjades, les marques del dibuix de la sola de la sabata esportiva que portava l'acusat, havent-se pogut constatar, segons la prova pericial de la Brigada Provincial de Policia Científica de Barcelona, fins a un total de setze marques gravades sobre la pell del crani i de la cara, acuradament identificades en l'esmentat l'informe, ratificat en l'acte del judici oral pels perits i de conformitat amb el forense Dr. Esteban, de la següent manera: cinc pertanyents al taló, cinc a la punta, tres a la planta i tres al canto de la sabata esportiva. També palesa aquesta violència l'abradió que presentava la víctima en la galta, regió parieto-auricular, frontal anterior i temple esquerres, que revela una forta pressió sobre el cap, conclusió a la que va mostrar el seu total acord el Dr. Gonzalez Olivan en l'acte del judici oral, rectificant en aquest sentit el seu informe, en poder comprovar el recull de fotografies en color que li foren fetes al cadàver en el moment en que li fou practicada l'autòpsia.

I, finalment, s'ha de dir que la víctima va estar en condicions de patir aquest augment del dolor que provocava la reiterada agressió doncs, tot i que el Dr. González Olivan assenyala que la víctima va perdre substancialment la capacitat de resposta i

defensa davant de l'agressió i que va romandre en un estat de pèrdua de la consciència fins al punt de no tenir ni tant sols el reflex de tossir per expulsar la sang, aquest estat de coma o pèrdua de coneixement no va ésser immediat als primers cops sinó conseqüència final de l'agressió, i l'agressió no fou instantània sinó perllongada, com ja s'ha explicat en el cinquè paràgraf del primer considerant, sense que l'estat d'estaborniment en que va caure la víctima al llarg de l'agressió, segons el que més endavant s'argumentarà, suposi la pèrdua de la capacitat de percebre el dolor.

Concorre, també, l'agreujant d'abús de superioritat de l'article 25.5 del Codi Penal, no sols per les circumstàncies d'hora i lloc en que es produí l'agressió, que ja es tenen en compte per fonamentar l'agreujant de nocturnitat, sinó pel fet de que la víctima, ja des del començament de l'agressió, es trobà estès al terra i no va tenir possibilitat ni de fugida, ni de rebre els socors d'altra persona, ni de defensar-se per evitar la brutal agressió que finalment va patir.

L'aplicació de l'agreujant d'abús de superioritat, que doctrinalment és considerada com una traïdoria de menor intensitat, troba justificació en aquells supòsits en que hi ha una desproporció de forces a favor de l'agressor de manera que disminueix, sense arribar a eliminar, les possibilitats de defensa de la víctima, i aquesta desproporció es coneguda i aprofitada per l'agressor. D'això resulten els elements objectiu i subjectiu de l'agreujant d'abús de superioritat: una situació objectiva de debilitació de la defensa per la víctima, i que sigui coneguda i aprofitada per l'agressor.

En el cas de l'agressió a N. M. R. D. A., la situació d'abús de superioritat ve donada pel fet de que tots els cops els va rebre mentre estava al terra, immòbil, com resulta de l'informe del forense Dr. Esteban. La víctima va patir un estaborniment a conseqüència dels primers cops, la qual cosa explica que restés immòbil durant l'agressió i que, ni tan sols, es protegís el cap amb les mans o braços doncs, con assenyala el forense Dr. Esteban, les lesions que presentava la víctima a les mans i canells no son

de tipus defensiu. I el mateix acusat S. R. L. en l'acte judici oral digué que en N. M. R. D. A. no va tenir ocasió de marxar i que no es defensava ni feia res.

Finalment, s'aprecia la circumstància agreujant de nocturnitat perquè es donen les notes característiques de la foscor i la soledat, doncs és fet conegut que el carreró on es produí l'agressió era fosc i apartat. Els mateixos acusats així ho reconeixen en l'acte del judici oral, dient l'acusat D. L. A. que era un carreró no transitat, i l'acusat S. R. L. que el carreró estava molt fosc. Aquestes circumstàncies de foscor i soledat foren, sinó buscades de propòsit, sí aprofitades i facilitaren la comissió de l'agressió per quan suposaven una major indefensió de la víctima i dificultat d'identificació dels autors, per tractar-se el carreró d'un lloc on en aquella hora de la matinada el trànsit de persones era quasi bé nul, i restar els acusats amagats de qualsevol vianant que pogués transitar per l'avinguda Carlemany. Que el lloc era apartat ho demostra els fets de que un vehicle del Servei de Policia va passar per l'avinguda Carlemany mentre es produïa l'agressió i no se'n adonà de res estrany i que el cos d'en N. M. R. D. A. no fou trobat per un vianant fins les 07:00 hores de la matinada, és a dir, va restar el cos al terra més de tres hores sense que ningú se'n adonés.

CONSIDERANT: que la Defensa de l'acusat D. L. A. demana que s'aprecii en l'esmentat acusat la circumstància atenuant de l'article 23 del Codi Penal de trastorn mental transitori per embriaguesa i personalitat malaltissa.

En relació a les psicopaties o trastorns del caràcter, el tractament en la jurisprudència ha estat desigual. El Tribunal de Corts en sentència 3 març 1982 (Causa núm. 137-FD/81) admeté com a circumstància atenuant la de tenir el processat una personalitat psicopàtica de la que en resultaven actes impulsius i irreflexius que condicionen parcialment les seves facultats, en sentència de 17 abril 1984 (Causa núm. 16-EP-84) aprecià la circumstància atenuant d'alienació mental incompleta consecutiva a una psicopatia amb trastorns conductuals a nivell familiar, i en sentència de 8 novembre 1989 (Causa núm. 45-ED/89) declarà

que la psicopatia com a mera distorsió del caràcter del processat, produint certa inadaptació social per anormalitat psíquica temperamental i del sentit moral, no suposa una disjunció de la humana consciència, i que requereix perquè tingui un valor atenuant que estigui acompanyada de lesions orgàniques, amb la debilitat mental, amb l'alcoholisme crònic, amb l'epilèpsia o amb altres lesions mentals, resultant irrellevant penalment que es presenta sense aitals addicions. Aquesta darrera sentència és posterior a la Novena Revisió de la Classificació Internacional de Malalties Mentals elaborada per l'Organització Mundial de la Salut, que inclogué les psicopaties inclou en la classificació dels trastorns mentals. I arran d'aquesta revisió, avui en dia no es pot mantenir el principi de que les psicopaties no tenen cap incidència en la imputabilitat si bé, per regla general, sols hauran de valer com a circumstància atenuant, mai com eximent de la responsabilitat criminal, i reservant l'aplicació de la eximent incompleta per aquells casos en que el trastorn es d'una especial i greu intensitat i es presenta acompanyat d'altres alteracions orgàniques o psíquiques com poden ésser l'alcoholisme crònic o agut, l'oligofrenia o la toxicomania.

D'acord amb la prova pericial mèdica practicada sobre la personalitat de l'acusat D. L. A., el Dr. Cabeza informa que l'acusat no pateix cap malaltia alienant que malmeti la seva voluntarietat i discerniment, i que presenta trets antisocials i narcisistes que, en relació al consum d'alcohol, altera la seva conducta amb manifestacions de caràcter antisocial i conductes impulsives i agressives. El Dr. Civil informa que l'acusat presenta una personalitat patològica i amb predominància de trets psicopàtic-antisocials, sense mecanismes inhibitoris i fàcilment explosiu i actuator davant situacions de tensió, contrarietat, discrepàncies, frustració i discussió, i que la seva patologia s'incrementa notablement davant de ingestions d'alcohol. Ambdós perits coincideixen en afirmar que hi ha una conducta d'abús d'alcohol.

En vista de dita prova podem concloure que l'acusat D. L. A. no pateix cap malaltia mental i que presenta trets psicopàtics o trastorn antisocial, mantenint conservades les seves capacitats cognitiva i volitiva en condicions normals, si bé la ingesta d'alcohol

agreuja els trets psicopàtics i arriba a afectar la seva capacitat volitiva, és a dir, la capacitat per a determinar-se per ell mateix de manera lliure, sense anul·lar-la i mantenint la capacitat de discerniment.

El Tribunal no pot acceptar com fet provat que l'acusat D. L. A. hagués consumit en aquella nit 25 whiskys com manifestà el mateix acusat al Dr. Civil, i aquest menciona en el seu informe. D'altra banda, hem de rebutjar les versions donades pels acusats, perquè no sols son interessades, la qual cosa és comprensible, sinó també perquè les seves versions no son coincidents ni en la quantitat ni en el tipus de beguda alcohòlica consumida durant la tarda i nit del dia 13 d'abril i perquè, ben curiosament, els acusats tenen una gran memòria per recordar tot el que varen beure la tarda i nit i el que varen fer abans de trobar-se a en N. M. R. D. A. prop del carreró i, en canvi, no recorden ni quants cops ni com li foren donats perquè, diuen, anaven molt beguts.

Als efectes de valorar si els acusats es trobaven en estat embriac, necessàriament hem de tenir en compte els testimonis de les persones que els veieren i parlaren amb ells aquella nit, com són els porters de la discoteca, el senyor F. L. i el senyor E. M. D. R..

Dels porters de la discoteca "M. Q T. H. m", el senyor J. M., té declarat en tot moment, i ratificat en l'acte del judici oral, que quan va dir-li a D. L. A. que no podia entrar a la discoteca pel fet de dur un pantalon de xandall, el va veure normal, no el va veure alterat i que la seva actitud era correcta, el que és ratificat per l'altre porter o empleat de la discoteca, el senyor J. F. G.. El senyor F. L., qui acompanyava a en N. M. R. D. A. quan l'incident de la flor, diu que no li va semblar que els acusats anessin beguts, que anaven "contentets", i que en assabentar-se de la mort d'en N. M. R. D. A. va sospitar dels acusats perquè els va veure una mica violents. I el conductor del vehicle que els recull quan fan autostop, el senyor E. M. D. R., diu que no els va veure beguts, que anaven normals.

És cert que tots aquests testimonis veieren als acusats durant breus instants però si el seu estat embriac hagués estat important,

tant important com expliquen els acusats en l'acte del judici oral, se'n haurien adonat fàcilment.

La conclusió que ha d'extreure el Tribunal de dita prova és que no ha quedat degudament provat que l'estat embriac dels acusats era important, al contrari, si ha quedat provat que no era important, conclusió que és conforme amb les conclusions del perit Dr. Civil doncs, sent frustrant per a l'acusat el fet de ser-li negada l'entrada a la discoteca, sembla que aquest fet l'hauria d'haver excitat i fet reaccionar violentament, la qual cosa no va succeir, i estranyament després sense cap motiu aparent l'acusat va demostrar una agressivitat i violència brutals que el portaren a agredir a en N. M. R. D. A. fins a deixar-lo ferit de mort quan la víctima, que era persona de bon caràcter, tranquil·la, gens conflictiva ni agressiva, con resulta dels testimonis de la senyora I. A. i senyor O. J., no va donar-li cap motiu. El mateix acusat D. L. A. en l'acte del judici oral digué que en N. M. R. D. A. "va reaccionar normal" quan l'incident en que es burlaren d'ell per la seva condició d'homosexual.

I el Tribunal creu que la víctima no va donar cap motiu per l'agressió perquè la versió donada per l'acusat D. L. A. de que en N. M. R. D. A. el va ofendre quan li digué que provés d'anar amb homes que potser li agradaria, en absolut és creïble doncs, a banda de que ha estat donada per primer cop en l'acte del judici oral ja que mai abans l'acusat D. L. A. ho havia declarat, ha estat negada per l'acusat S. R. L. en l'acte del judici oral.

El Tribunal considera que s'ha d'acceptar que l'acusat D. L. A. havia pres algunes begudes alcohòliques i que tenia lleugerament afectada la seva voluntat, però que aquesta lleugera afectació no excedia del que suposa la desinhibició que comporta una ingesta alcohòlica moderada. El Tribunal també ha de prendre en consideració que l'acusat era sabedor de quines son les seves reaccions quan beu, molt violentes, doncs té declarat que mentre feia el servei militar, així com quinze dies abans de la mort d'en N. M. R. D. A., va tenir dos greus incidents per agredir a altres a conseqüència de la beguda, i té reconegut en l'acte del judici oral que l'alcohol el posa molt malament, fora de sí, i que ell n'és conscient doncs no és la primera vegada que agredeix greument

a altre a causa d'haver begut. Per tot això, no estima que l'acusat D. L. A. hagués actuat sota els efectes d'una pertorbació passatgera greu, amb l'anul·lació o quasi anul·lació de la capacitat volitiva, sinó tan sols que actuà en un estat de lleugeresa dels frens inhibitoris, després d'una voluntària ingesta d'alcohol feta amb ple coneixement i acceptació de les conductes consecutives, estat que s'ha de valorar no com a circumstància atenuant reglada de l'article 23 sinó en l'àmbit de l'article 53 del Codi Penal.

CONSIDERANT: que concorren en l'acusat S. R. L. les circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal de menor de vint-i-un anys d'edat de l'article 23 del Codi Penal i anàloga de penediment i col·laboració amb les autoritats pel fet d'haver-se lliurat voluntàriament al Servei de Policia, vers les 03:15 hores del dia 16 d'abril de 2000, a la frontera del Riu Runer venint des d'Espanya on es trobava, sent coneixedor de la mort d'en N. M. R. D. A. i de la detenció d'un implicat en els fets, i explicant la seva implicació en els fets de la mort d'en N. M. R. D. A., com resulta acreditat als folis 181 i 182 de les actuacions.

La Defensa de l'acusat S. R. L. al·lega la concurrència de la circumstància anàloga de personalitat feble. La prova pericial psiquiàtrica practicada a l'acusat S. R. L. descarta que pateixi un trastorn per dependència a l'alcohol o drogues tòxiques, així com es descarta també un trastorn de la personalitat i que no presenta disfuncions cognitives i manté un adequat nivell d'introspecció i està conservada la capacitat de voluntarietat, si bé hi ha moderats trets psicopàtics, així com dificultats en modular adequadament les relacions interpersonals. La prova pericial no permet afirmar que l'acusat tingui una personalitat feble i totalment influenciable, per la qual cosa no hi ha lloc a apreciar la circumstància anàloga abans esmentada tota vegada que no s'aprecia en l'acusat la personalitat excessivament confiada, feble i covard que en la sentència de data 22 novembre de 1995 (Causa núm. 58-5/95) el Tribunal de Corts valorà com a fonament per l'aplicació de la circumstància atenuant.

CONSIDERANT: que com sigui que la pena que resulta d'augmentar en la meitat la pena prevista al delictes més greu, que

és l'homicidi en el cas de l'acusat D. L. A., i l'omissió del deure de socors, en el cas de l'acusat S. R. L., és superior a la suma de les penes màximes assenyalades als delictes, el Tribunal, tot i aplicant el principi de no acumulació de penes establert en l'article 56 del Codi Penal, té en compte la màxima gravetat dels fets i que no és possible trobar altra explicació que la condició d'homosexual de N. M. R. D. A., persona de qui tots els testimonis han donat compte de la seva afabilitat i bon caràcter. Però això, i tenint en compte les circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal que concorren en cadascun dels acusats, segons el que més amunt s'ha explicat, imposa a l'acusat D. L. A. la pena de setze anys de presó, i a l'acusat S. R. L. la pena de cinc anys de presó.

CONSIDERANT: que procedeix donar lloc a l'expulsió definitiva de l'acusat D. L. A., atesa la gravetat del delicte i el poc arrelament familiar al Principat.

CONSIDERANT: que de conformitat amb l'article 66 del Codi Penal, l'acusat D. L. A. és responsable civilment i, en el dit concepte haurà d'indemnitzar, en concepte de indemnització pel *pretium doloris*, a la senyora M. E. D. R. R., mare d'en N. M. R. D. A., en la quantitat de 5.000.000 de pessetes, al senyor G. D. P., padrastre d'en N. M. R. D. A., en la quantitat de 5.000.000 de pessetes, a la senyora N. R. D. A., única germana d'en N. M. R. D. A. i amb qui no convivia però amb qui mantenia una relació assídua, la quantitat de 3.000.000 de pessetes i a I. D. R., germanastre d'en N. M. R. D. A., en la quantitat de 1.500.000 de pessetes.

CONSIDERANT: Que d'acord amb el que disposen els articles 73.4 del Codi Penal i 174 i 175.2 del Codi de Procediment Penal, cal imposar als acusats el pagament de les despeses processals.

V I S T les disposicions legals aplicables al present cas, el Molt Il·lustre Tribunal de Corts,

F A L L E M : que hem de condemnar i condemnem a l'acusat D. L. A., com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un

delicte major d'homicidi i d'un delicte menor de realització d'actes que atemptin contra la dignitat, amb la concurrència en el delicte d'homicidi de les circumstàncies agreujants de crueltat, abús de superioritat i nocturnitat , a la pena de SETZE ANYS DE PRESÓ FERMA i EXPULSIÓ DEFINITIVA DEL PRINCIPAT.

Que hem de condemnar i condemnem a l'acusat S. R. L., com a responsable penalment en el concepte d'autor d'un delicte major d'omissió del deure de socors, d'un delicte menor de realització d'actes que atemptin contra la dignitat i d'una contravenció penal de lesions, amb la concurrència de les circumstàncies atenuants de menor de vint-i-un anys d'edat i anàloga de penediment i col·laboració amb les autoritats, a la pena de CINC ANYS DE PRESÓ FERMA.

Condemnem a ambdós acusats al pagament de les despeses processals causades i també condemnem a l'acusat D. L. A. a indemnitzar a senyora M. E. D. R. R. en la quantitat de 5.000.000 de pessetes, al senyor G. D. P. en la quantitat de 5.000.000 de pessetes, a la senyora N. R. D. A. en la quantitat de 3.000.000 de pessetes i a I. D. R. en la quantitat de 1.500.000 de pessetes.

Així per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.